

Udskriftsdato: 23. december 2025

KEN nr 9362 af 15/01/2001 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse R-4-01 om døgnanbringelse - voksen - handicappet - flytning - refusion - medvirken

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 350331-00

Ankestyrelsens principafgørelse R-4-01 om døgnanbringelse - voksen - handicappet - flytning - refusion - medvirken

Resume:

Den tidligere kommune A var ikke refusionspligtig over for opholdskommunen B for udgifter til en ung handicappet kvinde, der blev døgnanbragt i en amtskommunal boform efter flytning til B kommune.

Ankestyrelsen fandt, at A kommune ikke havde medvirket til flytningen, idet der ikke var truffet en endelig beslutning om placering af kvinden i døgntilbudet, inden hun med sin far flyttede til B kommune.

Love:

Lov om retssikkerhed og administration på det sociale område - lovbekendtgørelse nr. 267 af 12. april 2000 - § 9, stk. 1

Lov om retssikkerhed og administration på det sociale område - lovbekendtgørelse nr. 877 af 3. september 2008 - § 9c, stk. 2

Sagsfremstilling:

Sagen drejede sig om en handicappet kvinde, der med sin far flyttede fra A kommune til B kommune den 1. juli 1998. Den 1. november 1998 flyttede hun i et specielt oprettet amtsligt døgntilbud.

Ved brev af 22. marts 1999 anmodede amtets døgnafdeling A kommune om betalingstilsagn.

A kommune sendte amtets anmodning om betalingstilsagn videre til B kommune. A kommune anførte, at denne hverken var handle- eller betalingskommune, idet kvinden siden 1. juli 1998 havde boet hos sin far i B kommune. Indflytning i døgntilbudet fandt sted den 1. november 1998.

B kommune gav herefter i brev af 13. april 1999 til A kommune afslag på betalingstilsagn.

A kommune klagede til det sociale nævn over B kommunes afslag.

I brev af 14. december 1999 til B kommune anførte social- og psykiatriforvaltningen i amtet bl.a., at den egentlige visitation til døgnopholdet ikke skete på et møde den 17. juni 1998, men først efter den 1. juli 1998, hvor kvinden havde bopæl i B kommune. Mødet den 17. juni var et orienteringsmøde og deltagerne havde ikke kompetence til at træffe endelig afgørelse om at opskrive kvinden til en amtskommunal boform. Først i forbindelse med at projektet godkendtes politisk i efteråret 1998, kunne der siges at være foretaget en egentlig visitationsbeslutning.

I B kommunes brev til det sociale nævn den 11. februar 2000 anførtes bl.a., at der på møder i maj og juni (1998) var truffet beslutning om at kvinden skulle i døgnpleje.

Nævnet gav ved sin afgørelse A kommune medhold i, at betalingsforpligtelsen i forbindelse med kvindens anbringelse påhvilede B kommune.

Nævnet lagde vægt på, at supervisionerne i maj og juni 1998 kun var afklarende møder om hendes behov, at hun tilflyttede B kommune den 1. juli 1998 uden medvirken fra A kommune, og at den egentlige beslutning om hendes anbringelse først blev truffet på socialudvalgsmøde i amtet den 10. september 1998.

I A kommunes klage til Ankestyrelsen blev det bl.a. anført, at Ankestyrelsen tidligere havde fastslået, at refusionsforpligtelsen stiftes på tidspunktet for beslutningen fra kommunen om iværksættelse af hjælpeforanstaltninger. Dette gjaldt selv om foranstaltningen først blev iværksat senere af en anden kommune.

B kommune fastholdt at afgørelsen om døgnanbringelse blev truffet før flytningen til B kommune. Kommunen henholdt sig til SM O-1-98 og ønskede at kvindens handleplan blev inddraget i sagen, idet det af denne måtte fremgå, at hun ifølge vedtaget handleplan på et tidspunkt skulle døgnanbringes.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, om der forelå medvirken til anbringelse fra en kommune allerede fra beslutning om døgnplacering blev truffet, således at kommunen blev omfattet af refusionspligten i retssikkerhedslovens § 9 a, selvom anbringelsen først blev foretaget efter at vedkommende var flyttet til en anden kommune.

Afgørelse:

Ankestyrelsen var enig med det sociale nævn i, at A kommune ikke var pligtig at yde refusion for udgifterne i forbindelse med kvindens døgnanbringelse.

Begrundelsen for afgørelsen var, at A kommune ikke havde medvirket til at kvinden fik ophold i den amtskommunale boform, jf. § 9 a, stk. 1.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at der på det tidspunkt, hvor kvinden flyttede med sin far til B kommune ikke var truffet en endelig eller bindende beslutning om en bestemt døgnanbringelse af kvinden. Man var alene i gang med at undersøge, hvilke opholdssteder, der ville være egnet for hende.

Ankestyrelsen bemærkede med hensyn til det, der var anført i klagen om SM O-1-98, at der var tale om en revalideringsydelse, der løb videre uden ændring, idet der ikke var sket nogen ændring i personens uddannelsesplan ved at denne flyttede til en anden kommune. SM'en kunne ikke anvendes på denne sag, hvor udgiften angik ophold i en boform, hvortil hun blev anbragt fra privat beboelse i B kommune.

B kommune blev betalingskommune, da den var opholdskommune for kvinden forud for døgnplaceringen, jf. § 9 a, stk. 1.

Ankestyrelsen tiltrådte således det sociale nævns afgørelse.